

Arrest

nr. 131 252 van 13 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VANGEEL loco advocaat I. MICHELSEN en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Fars en bent u afkomstig uit Teheran. U bezit de Iraanse nationaliteit. Tijdens uw studietijd maakte u kennis met A. D. (...), een jongen uit uw wijk. Omdat jullie van elkaar hielden stuurde hij zijn ouders om uw hand te vragen aan uw familie. Uw vader vond hem niet geschikt en weigerde. Uw vader zocht u een andere partner uit om u A. (...) te doen vergeten.

In de maand Esfand 1374 (Perzische kalender, komt overeen met maart 1996 in de westerse tijdrekening), huwde u met M. P. (...). U had tijdens uw hele leven in Iran te maken met uw uiterst strenge vader. Zowel voor als na uw huwelijk probeerde hij uw hele leven te controleren. Hij nam zelfs uw shenasnameh (identiteitsboekje) en die van uw beide kinderen af om deze zelf te bewaren. Ook eiste hij van u en uw echtgenoot dat jullie hem op de hoogte brachten van jullie doen en

laten. Uw zus, die op een gelijkaardige wijze door uw vader werd bejegend, verhuisde zonder een bericht na te laten. U vermoedt dat ze zich met haar gezin in het buitenland bevindt. Uw echtgenoot liet uw vader begaan en probeerde zich zo neutraal mogelijk op te stellen. Hoewel uw huwelijk goed verliep vond u uw echtgenoot te koud in zijn omgang met u. Verder zag u uw echtgenoot niet vaak omdat hij een winkel in Kish runde. U was de hele tijd getuige van de echtelijke problemen van uw ouders. Zo werd uw moeder regelmatig door uw vader geslagen. U ging samen met haar naar de dokter en diende een klacht in bij de politie. Eén keer probeerde uw moeder een scheiding aan te vragen maar haakte uiteindelijk af omdat er veel administratieve rompslomp bij betrokken was. Vorig jaar zette uw vader uw moeder op straat. Hij verkreeg een echtscheiding. Vier jaar na uw huwelijk zag u toevallig uw oude geliefde, A. (...) terug. Uit schrik voor uw vader sprak u hem niet aan. U kwam hem nog regelmatig tegen en een jaar na deze eerste ontmoeting stond hij plots aan uw deur. Hij bleek niet gehuwd te zijn. Omdat u zich eenzaam voelde besloot u een affaire te starten. Jullie gingen regelmatig uit naar parken, restaurants en de bioscoop. Jullie maakten hiervan foto's met jullie gsm's. U wiste nadien de beelden en vroeg A. (...) hetzelfde te doen. Jullie begonnen ook een seksuele relatie. U bracht A. (...) hiervoor bij u thuis of sprak met hem af in de woning van zijn vriend. In 1386 (2007) begon u te merken dat A. (...) zich raar gedroeg.

U vermoedde dat hij drugs nam. In dezelfde periode vroeg A. (...) u ook om hem geld te geven. Hierna vroeg hij u regelmatig geld. Hij dreigde jullie foto's aan uw vader te tonen indien u het hem zou weigeren.

Omdat u bang was dat A. (...) zijn dreigement zou uitvoeren raakte u in paniek. Bovendien begon ook uw vader u te bedreigen aangezien hij vermoedde dat u een affaire had met A. (...). U vreesde door uw vader te worden omgebracht voor overspel. U drong er bij uw echtgenoot op aan dat jullie het land verlieten. U haalde hiervoor de sterk verstoorde relatie met uw vader aan. Uw echtgenoot begreep uw situatie en gaf u de toestemming om samen met jullie kinderen het land te verlaten. Uw echtgenoot sprak een medewerker van een reisbureau aan. Hij stelde jullie voor u en uw kinderen, met valse paspoorten, naar Parijs te laten reizen. Op 6/06/1391 (27/08/2012) vertrok u samen met uw kinderen en de reisagent vanop de luchthaven Imam Khomeini naar Frankrijk. In Parijs werd u op een trein richting Brussel gezet.

Op 29/08/2012 heeft u een asielaanvraag ingediend. Anderhalve maand voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 16 januari 2013, vernam u van uw echtgenoot dat uw vader bij hem was geweest om ruzie te maken. Uw vader zou uw echtgenoot verteld hebben dat u een vriendje had. U ontkende dit en zei dat uw echtgenoot het maar moest onderzoeken.

Uit het gesprek met uw echtgenoot maakte u op dat uw vader met A. (...) had gesproken. Verder meldde uw echtgenoot dat uw vader een klacht wegens overspel tegen u had ingediend bij de kalantari (politiebureau). Uw echtgenoot vreesde dat uw vader ook tegen hem een klacht kon indienen omdat hij u en jullie kinderen het land heeft helpen verlaten. In diezelfde periode zou twee keer een soldaat zijn langsgelopen en naar u hebben gevraagd. Hij stelde een convocatie van de kalantari te hebben meegebracht om aan u te overhandigen. Omdat u niet aanwezig was weigerde hij het document aan uw echtgenoot te geven. Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw kart e melli (nationaliteitsbewijs), uw rijbewijs, een kopie van de shenasnameh (identiteitsboekje) van uw dochter, R. (...) neer. Nadat u een negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal had ontvangen legde u een kopie van uw shenasnameh en een kopie van uw huwelijksakte, waarin een notaris bevestigt dat u en uw echtgenoot nog steeds gehuwd zijn, neer.

B. Motivering

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal op 24 januari 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen onder meer omdat u uw huidige burgerlijke stand niet aannemelijk had gemaakt. Uw advocate legde echter bij haar verzoekschrift voor de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen een kopie neer van uw huwelijksakte en een kopie van uw shenasnameh (boekje van burgerlijke stand) ter staving van uw huwelijk. Als gevolg van deze nieuwe elementen trok het Commissariaat-generaal op 11 maart 2013 de weigeringsbeslissing in. U werd tevens opnieuw gehoord op het Commissariaat-generaal. Na een her evaluatie van alle stukken in uw administratieve dossier, waarbij tevens rekening werd gehouden met de nieuwe aangebrachte elementen/documenten, dient echter opnieuw vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde Iran te hebben verlaten omdat uw, op controle beluste vader, op de hoogte was geraakt van uw buitenechtelijke relatie met uw jeugdvriend A. D. (...).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het profiel van uw vader – als een op controle beluste man die u constant lastig viel en in de gaten hield – niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo schetste u uw vader als een lid van de Iraanse herasat (Iraanse veiligheidsdienst) maar legde u een aantal

tegenstrijdige verklaringen hieromtrent af, waardoor de geloofwaardigheid ervan, volledig ondermijnd wordt. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat uw vader een gepensioneerd lid was van de landmacht. Gevraagd naar zijn graad diende u het antwoord schuldig te blijven. U verklaarde toen louter dat u vermoedde dat hij bij de herasat werkte in het departement bewapening (CGSV I p. 3). Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u –omtrent het beroep van uw vader – opnieuw dat u vader voor het departement bewapening werkte maar dat u enkel weet dat hij bij herasat zat en bij de administratie, namelijk controle van de ambtenaren. U verklaarde dat uw vader soms in burger was en soms in uniform. Na zijn pensioen zou hij enkel nog in burger zijn geweest (CGVS II p. 7). U verklaarde dat u louter dacht dat uw vader bij herasat was omdat hij enkele keren het woord herasat had laten vallen (CGVS II p. 8). Echter, tijdens uw derde gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u dacht dat uw vader kolonel was bij defensie. U kon niet zeggen hoeveel sterren hij had aangezien u nooit zijn uniform gezien had. Gevraagd of hij een uniform had repliceerde u louter dat u er nooit één gezien had, dat u wist dat hij kolonel was omdat hij met zijn vrienden over zijn loon praatte. U verklaarde wederom dat u dacht dat hij bij herasat zat maar u kon geenszins zeggen wat zijn taken waren (CGVS III p. 18). Deze verklaringen zijn tegenstrijdig. Voorts – in het kader van het profiel die u van uw vader schetste – haalde u aan dat uw vader uw moeder scheidde en u heel vaak lastig viel, ruzie maakte voor de ogen van uw kinderen, uw moeder sloeg en u verweet dat u 'net als uw moeder was'. U verklaarde in dat verband dat u en uw moeder twee tot drie keer toe klacht hadden ingediend tegen uw vader (CGVS I p. 15). Gevraagd of uw echtgenoot ook klacht had ingediend repliceerde u bevestigend (CGVS I p. 16). Echter, niet alleen legde u geen enkel begin van bewijs neer van deze klacht, toen u uitdrukkelijk om een bewijs gevraagd werd wijzigde u plots uw verklaringen en stelde dat enkel uw moeder klacht heeft ingediend tegen uw vader (CGVS I p. 17). Ook uw verklaringen omtrent de zoektocht van uw vader naar uw zus die 'spoorloos verdwenen is' zijn niet gelijklopend. Terwijl u aanvankelijk verklaarde dat uw vader uw zus, na haar vlucht, overal heeft gezocht en zelfs naar de luchthaven om informatie is geweest (CGVS I p. 10), verklaarde u later dat uw vader uw zus niet heeft gevonden omdat hij haar ook niet gezocht had (CGVS I p.18). Ook het feit dat u, niettegenstaande u beweerde dat uw – op controle beluste vader - al jullie documenten hardnekkig bijhield maar u reeds bij uw aankomst in België wel in het bezit was van uw nationale kaart en uw rijbewijs is op z'n minst merkwaardig te noemen. Hierbij aansluitend kan nog worden opgemerkt dat het eveneens uiterst bevreemdend is dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de herkomst van de kopie van uw shenasnameh en de kopie van uw huwelijksakte. Zo verklaarde u in eerste instantie dat u deze documenten geenszins kon bekomen aangezien uw vader deze ten allen tijde bijhield. Echter, nadat u een negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal had ontvangen, slaagde u er plots wel in om deze documenten te bekomen. Ten einde meer duidelijkheid hieromtrent te verschaffen werd u nogmaals uitgenodigd voor een gehoor op het Commissariaat-generaal. U verklaarde dat uw vriendin S. (...) naar de notaris was gegaan en aldaar een kopie van uw huwelijksakte en daar mogelijks ook de kopie van uw shenasnameh had bekomen. Uw vriendin zou, in het bezit van de shenasnameh van uw echtgenoot, naar het notariaat zijn gegaan. Gevraagd waarom uw echtgenoot dit niet kon gaan halen, repliceerde u louter dat uw echtgenoot dit niet doet (CGVS III p. 2). Deze verklaringen zijn op z'n minst merkwaardig te noemen aangezien u tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaarde dat uw echtgenoot tot twee maal toe naar het notarieel kantoor was geweest -waar men beaamde dat ze over jullie huwelijksgegevens beschikten - maar dat hij niets zou hebben kunnen verkrijgen (gehoor CGVS II, p.2,3). Gelet op het feit dat u leugenachtige verklaringen aflegt omtrent herkomst van deze documenten – en dan in het bijzonder van uw shenasnameh - doet eveneens vermoeden dat u deze documenten op een andere manier heeft bekomen en doet bijgevolg ook afbreuk aan de geloofwaardigheid dat beide documenten hardnekkig door uw vader bewaard worden.

Tot slot is het eveneens compleet ongeloofwaardig dat u, indien uw vader u daadwerkelijk de hele tijd controleerde, u met A. (...) seksuele betrekkingen zou hebben in uw woning. U verklaarde hierover dat u A. (...) naar uw huis liet komen wanneer u zeker wist dat uw vader op zijn werk was (gehoor CGVS I p. 13). Uit uw eerdere verklaring blijkt nochtans dat uw vader reeds 20 jaar gepensioneerd was en enkel nog ging werken wanneer hij opgeroepen werd en hij bovendien de laatste jaren helemaal niet meer werkte (CGVS I p. 3; CGVS II p. 8). Gezien uw vader geen vaste werkuren had is hij bijgevolg ook weinig waarschijnlijk dat u telkens op voorhand zou geweten hebben wanneer uw vader zou vertrekken naar én thuis komen van zijn werk.

Voorgaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er aan het profiel die u van uw vader heeft geschetst geen enkel geloof meer kan worden gehecht. Bijgevolg kan er ook ernstig getwijfeld worden aan uw verklaring dat u niet met uw jeugdvriend A. (...) mocht huwen van uw vader én u daarna verplicht uitgehuwelijkt werd met uw huidige echtgenoot, wat bijgevolg ook het bestaan van A. (...) op de helling zet.

Dit temeer daar er ook in uw verklaringen omtrent uw relatie en/of problemen met/door A. (...) een aantal merkwaardigheden/tegenstrijdigheden kunnen worden opgemerkt.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u en A. (...) – reeds van in het begin dat jullie foto's namen – jullie deze foto's direct wisten van jullie toestel (CGVS I p. 13). Tijdens uw derde gehoor verklaarde u echter dat u deze in het begin niet wegveegde maar deze enkel begon te wissen nadat u A. (...) verdacht begon te vinden (CGVS III, p. 15).

Voorts verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat uw vader, toen hij – na uw vertrek uit Iran – aan uw echtgenoot ging vertellen dat u een vriendje had, hij ook de naam van A. (...) heeft genoemd (CGVS I p. 19). Tijdens uw derde gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dat uw vader aan uw echtgenoot gezegd had dat u een vriendje had. Gevraagd of uw echtgenoot dan ook een naam had gevraagd antwoordde u louter dat het wel zo moest zijn. Op de vraag of uw vader dan een naam gezegd had antwoordde u uitdrukkelijk dat uw echtgenoot zei dat hij nog geen naam had gekregen (CGVS III p. 8). Later in het gehoor herhaalde u nogmaals dat uw echtgenoot u geen naam heeft gezegd dus dat u niet weet of hij weet dat uw vader op A. (...) doelde (CGVS III p. 13).

Daarenboven legde u ook geen enkel (begin van) bewijs neer, noch van uw beweerde relatie met A. (...) noch van uw beweerde problemen. U verklaarde weliswaar dat er twee keer iemand van het politiekantoor was langsgekomen met een convocatie. Echter, ook hieromtrent legde u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal dat ze anderhalve maand voor uw gehoor één keer van de kalantari waren langsgekomen met een oproepingsbrief en naar u vroegen (CGVS II p. 5). Daarna zou men niet meer langsgekomen zijn (CGVS II p. 6). Tijdens uw derde gehoor verklaarde u echter dat een soldaat twee keer was langsgekomen met een oproepingsbrief. U verklaarde deze keer dat de soldaat een tweetal weken na de eerste keer, een tweede keer langskwam met een oproepingsbrief (CGVS III p. 7-8). Later in het gehoor verklaarde u dan weer dat de soldaat met de oproepingsbrief voor uw eerste gehoor en een tweede na uw eerste gehoor was langsgekomen (CGVS III p. 12). Hierbij aansluitend kan worden opgemerkt dat, niettegenstaande u beweerde dat uw vader klacht tegen u had ingediend, u nauwelijks iets kon vertellen over deze klacht. Zo weet u niet tegen wie de klacht precies gericht was – u kon louter vermoeden dat mogelijks ook een klacht tegen uw echtgenoot werd ingediend en weet u niet wat er uiteindelijk met de klacht is gebeurd. U wist ook niet of de klacht ondertussen is doorgegeven aan een andere instantie noch of uw klacht reeds aanhangig is bij een rechtbank (CGVS II p. 5; CGVS III p. 9). U verklaarde voorts dat uw echtgenoot zou informeren of er een gerechtelijke procedure tegen u of tegen hem was opgestart maar u zou geen nieuws daaromtrent hebben bekomen aangezien uw echtgenoot u niets zei. Op de vraag waarom uw echtgenoot u niets vertelde kon u geen antwoord geven. U schudde louter met uw hoofd en haalde uw schouders op (CGVS II p. 5). Tijdens uw derde gehoor verklaarde u hieromtrent opnieuw dat uw echtgenoot u had gezegd dat hij zou gaan informeren maar dat u er daarna niets meer over gehoord heeft aangezien uw echtgenoot niet meer tegen u praat (CGVS III p. 12). Pas nadat u geconfronteerd werd met het feit dat de klacht reeds zeven maanden geleden werd ingediend en uw echtgenoot slechts de laatste vier maanden niet meer tegen u praat verklaarde u dat hij daadwerkelijk twee keer naar de kalantari is geweest en zij daar de eerste keer gezegd hebben dat uzelf diende aanwezig te zijn en hij de tweede keer gewoon geen antwoord kreeg (CGVS III p. 12). Tot slot kon u ook bitter weinig vertellen over A. (...), de persoon waardoor u alle problemen kreeg in Iran. Zo weet u na al die tijd nog steeds niet of A. (...) al dan niet de foto's waarop jullie beiden te zien zijn, heeft getoond aan uw vader (CGVS III p. 17) –niettegenstaande A. (...) hier reeds een jaar voor uw vertrek uit Iran begon mee te dreigen en uw vader reeds bij A. (...) is geweest en meermaals contact heeft gehad met uw echtgenoot die klaarblijkelijk wel de waarheid wenst te achterhalen - en weet u niet of A. (...) zelf reeds is gearresteerd (CGVS III p. 9). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is immers een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Overigens kan van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw nationale kaart, uw rijbewijs, de kopie van uw geboortboekje, de kopie van het geboortboekje van uw dochter en de kopie van uw huwelijksakte tonen hoogstens uw identiteit, nationaliteit, de identiteit en nationaliteit van uw dochter aan. Hieraan wordt door mij echter niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Minstens is volgens verzoekende partij de materiële motiveringsplicht geschonden. In een tweede middel wordt door verzoekende partij de schending van artikel 3 EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel aangevoerd.

De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht (zie in dit verband ook punt 2.2.4.2.) De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de bestreden beslissing. Zij vindt dat op geen enkele wijze blijkt dat haar verklaringen niet met de waarheid overeenstemmen en zij wijst erop dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst het slachtoffer zal worden van gewelddaden.

Verzoekende partij bekritiseert dat in de bestreden beslissing enkel rekening wordt gehouden met de elementen die, volgens de interpretatie van verwerende partij, zouden duiden op onsamenvattingen in haar asielrelaas. Hierbij wordt volgens verzoekende partij niet in het minst rekening gehouden met alle overeenstemmende elementen in haar vluchtrelaas en de documenten die de waarachtigheid van dit relaas bevestigen. Verzoekende partij betoogt verder dat zij niet in staat is om vast te stellen waarom aan de documenten die zij alsnog heeft bijgebracht geen enkel belang kan worden gehecht, nu in de bestreden beslissing enkel gesteld wordt dat deze documenten de beslissing niet kunnen wijzigen. Nochtans blijkt uit de beslissing van 23 januari 2013 dat deze documenten van doorslaggevend belang zijn voor wat betreft de geloofwaardigheid van haar problemen. Nu zij alsnog haar burgerlijke staat kan bewijzen, wordt hier niet de minste toelichting over gegeven, aldus verzoekende partij.

2.2.4.2. Verzoekende partij beweert ten onrechte dat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met “*alle overeenstemmende elementen*” en dat zij zich zou hebben beperkt tot beweerde “*onsamenhangendheden*”. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij afdoende rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoekende partij, doch dat zij heeft vastgesteld dat deze verklaringen tegenstrijdigheden, merkwaardigheden en vaagheden bevatten die, samen gelezen met het feit dat verzoekende partij geen begin van bewijs aanbrengt met betrekking tot bepaalde elementen van haar relaas en de vaststelling dat verzoekende partij niet op de hoogte blijkt te zijn omtrent bepaalde essentiële feiten, ervoor zorgen dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Verder merkt de Raad op dat, hoewel in de slotzin van de bestreden beslissing inderdaad wordt gemotiveerd dat de door verzoekende partij bijgebrachte documenten de beslissing van de commissaris-generaal niet kunnen wijzigen, de door verzoekende partij bijgebrachte kopie van haar snenasnameh en haar huwelijksakte uitgebreid worden besproken in de bestreden beslissing. Verwerende partij stelt dienaangaande vast dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de herkomst van deze kopieën. Deze vaststelling wordt op uitvoerige wijze toegelicht in de bestreden beslissing. Bovendien dient men de bevinding in kwestie (onder meer) samen te lezen met de andere vaststellingen van verwerende partij op basis waarvan zij tot de conclusie komt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij geschetste profiel van haar vader. Dat niet de minste toelichting zou worden gegeven omtrent de door verzoekende partij voorgelegde documenten, betreft derhalve een argument dat niet strookt met de inhoud van de bestreden beslissing.

2.2.5.1. Verzoekende partij wenst op te merken dat de verschillende gehoren plaatsvonden over een gespreide tijdspanne. Verzoekende partij stelt dat zij nooit tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, waarna zij aanhaalt dat de beweerde tegenstrijdigheden deels het gevolg zijn van het voormelde tijdsverloop en de zeer gedetailleerde vraagstelling. Daarbij wenst verzoekende partij nog in de verf te zetten dat zij uitdrukkelijk heeft aangegeven over bepaalde zaken niet over de volledige kennis ter zake te beschikken.

2.2.5.2. De Raad is niet overtuigd door het argument dat de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij deels te wijten zouden zijn aan het tijdverloop tussen de verschillende gehoren op het Commissariaat-generaal. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, kan immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een nauwkeurige, coherente en geloofwaardige manier weergeeft. Dit is *in casu* verre van het geval, nu het asielrelaas van verzoekende partij met betrekking tot cruciale elementen doorspekt is met flagrante tegenstrijdigheden. Uit de stelling dat tijdens deze gehoren gedetailleerde vragen werden gesteld, kan volgens de Raad enkel worden afgeleid dat verzoekende partij de kans werd geboden om op een volledige en gedetailleerde wijze haar relaas uit de doeken te doen. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat de tegenstrijdigheden die in de bestreden beslissing worden vermeld, geen betrekking hebben op details, waarvan redelijkerwijs kan worden verwacht dat verzoekende partij deze niet meer volledig en/of correct zou kunnen weergeven na verloop van tijd. Waar verzoekende partij tot slot nog aangeeft dat zij uitdrukkelijk heeft aangegeven over bepaalde zaken niet over de volledige kennis ter zake te beschikken, merkt de Raad nogmaals op dat dit niet wegneemt dat op verzoekende partij de verplichting rust om haar relaas op een coherente wijze aan te brengen.

2.2.6.1. Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden omtrent het (voormalig) werk van haar vader, voert verzoekende partij aan dat zij tijdens de gehoren voortgang op haar ervaringen van toen zij nog zeer klein was, nu haar vader sinds geruime tijd met pensioen is. Verzoekende partij licht toe dat zij voortgang op de gesprekken die zij had waargenomen tussen haar vader en zijn vrienden, dat haar vader haar hier nooit over had aangesproken en dat het in haar cultuur normaal is om hier als vrouw geen vragen over te stellen. Bovendien heeft zij hier steeds met de nodige voorzichtigheid verklaringen over afgelegd door zich steeds uit te drukken in termen van vermoedens over de werkzaamheden van haar vader. Tot slot haalt verzoekende partij aan dat in de bestreden beslissing enkel wordt opgemerkt dat deze verklaringen tegenstrijdig zijn, maar dat geenszins wordt toegelicht waarin deze tegenstrijdigheid zou bestaan.

2.2.6.2. De Raad wenst er vooreerst op te wijzen dat het argument van verzoekende partij dat in de bestreden beslissing enkel zou zijn opgemerkt dat haar verklaringen tegenstrijdig zijn, zonder dat wordt toegelicht waarin deze tegenstrijdigheid zou bestaan, berust op een selectieve lezing van de bestreden beslissing. De bevinding dat haar opeenvolgende verklaringen omtrent de werkzaamheden van haar vader tegenstrijdig zijn, is simpelweg een conclusie van de daarvoor toegelichte verklaringen die verzoekende partij tijdens haar drie gehoren op het Commissariaat-generaal heeft afgelegd.

De Raad is verder van oordeel dat de uitleg van verzoekende partij dat zij slechts heeft weergegeven wat zij dacht dat haar vader deed, dat zij eigenlijk niet wist en niet kon weten wat zijn functie precies was en dat zij slechts is voortgegaan op haar ervaringen van toen zij klein was, niet als verschoningsgrond kan worden aanvaard voor de tegenstrijdigheden in kwestie. Zelfs indien kan worden aangenomen dat verzoekende partij niet zeker wist of kon weten welke functie haar vader voor zijn pensioen had uitgeoefend, komt het niet consistent over dat zij de ene keer vermoedde dat haar vader bij de herasat was en werkte in het departement bewapening en dat hij soms wel en soms geen uniform droeg en niet meer na zijn pensioen en dat zij de andere keer dacht dat hij kolonel was bij defensie en dat zij hem nooit in uniform heeft gezien. Deze functies zijn dermate verschillend dat voormelde argumenten niet als een geldige uitleg kunnen worden aanvaard voor deze tegenstrijdige verklaringen.

2.2.7.1. Verzoekende partij ontkent dat zij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over wie nu al dan niet klacht zou hebben neergelegd tegen haar vader. Verzoekende partij legt uit dat zij inderdaad samen met haar moeder klacht ging neerleggen tegen haar vader, maar dat in de praktijk enkel haar moeder een klacht heeft ingediend, aangezien zijzelf door haar jonge leeftijd nog geen klacht kon neerleggen.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat bovenstaande uitleg niet te rijmen valt met de verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd tijdens haar gehoor:

"(...) 2 à 3 keer hebben we klacht ingediend maar steeds moest vader doc tekenen dat hij het niet meer zou doen.

Was u gehuwd op dat moment? Ja

Diende uw man ook klacht in? Ja

Werd klacht genoteerd? Ja maar men lette niet op wat we zeiden, ze zeiden het is een vader die is gewoon ongerust

Die enkele keren dat jullie samen klacht indienden, waar was dat? bij de kalenteri, van de wijk" (administratief dossier, tweede map, stuk 4, p. 15-16). Uit deze verklaringen blijkt dat zowel verzoekende partij, haar moeder als haar echtgenoot meerdere keren een klacht zouden hebben ingediend tegen haar vader. Wanneer zij geconfronteerd wordt met het gebrek aan bewijzen hierover en met het feit dat haar echtgenoot als partij bij deze klacht toch zijn eigen dossier zou moeten kunnen inkijken, stelt verzoekende partij plots dat haar man geen klacht kan indienen en dat enkel zij en haar moeder een klacht hebben neergelegd. Vlak daarna verklaart verzoekende partij dan weer dat ook zij als dochter geen klacht kon indienen tegen haar vader omdat hij haar na haar huwelijk niet meer heeft geslagen (administratief dossier, tweede map, stuk 4, p. 17-18). Deze wisselende verklaringen kunnen vanzelfsprekend niet worden goedgepraat door bovenvermeld argument.

2.2.8.1. Waar verwerende partij het zeer opmerkelijk vindt dat verzoekende partij van bij haar aankomst in België reeds in het bezit was van haar nationale kaart en haar rijbewijs, verklaart verzoekende partij dat zij reeds heeft uitgelegd waarom zij in het bezit was van deze documenten. Zo heeft zij verteld dat haar rijbewijs niet meer geldig was en dat zij in het bezit was van dit document omdat zij zich naar de bevoegde instanties diende te begeven teneinde de geldigheid ervan te verlengen. Haar nationale kaart had zij nodig om haar dochter te kunnen inschrijven in de school. Om deze redenen heeft haar vader haar per uitzondering deze documenten meegegeven, zich niet realiserend dat zij met deze documenten het land zou verlaten.

2.2.8.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal uitvoerig beschrijft hoe haar vader controle over haar trachtte te hebben en dat hij ten allen tijde haar documenten wenste bij te houden om haar doen en laten te controleren. De Raad acht het dan wel zeer toevallig dat verzoekende partij net voor haar vertrek haar rijbewijs en haar nationale kaart kon bemachtigen en dat zij dan ook nog eens een kopie kon voorleggen van de shenasnameh van haar dochter, maar dan niet van haar eigen shenasnameh. Van verzoekende partij kan op zijn minst worden verwacht dat zij, indien zij niet eens haar eigen identiteitsdocumenten mocht bijhouden van haar vader, een kopie zou hebben genomen van dergelijk belangrijke documenten. Daarbij dient erop gewezen te worden dat verzoekende partij, die verklaarde niet aan haar shenasnameh en haar huwelijksakte te kunnen komen omdat haar vader deze documenten bijhield, na te zijn geconfronteerd met een weigeringsbeslissing dan plots wel een kopie van deze documenten kan voorleggen. Over de manier waarop zij hieraan geraakt is, legt verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen af (zie *infra*). Verzoekende partij slaagt er middels bovenstaande uitleg niet in om het onaannemelijk karakter van deze gang van zaken weg te nemen.

2.2.9.1. Verzoekende partij merkt op dat zij reeds heeft uitgelegd hoe zij de bijkomende documenten heeft kunnen verkrijgen. Er dient volgens haar in acht te worden genomen dat de relatie tussen haar en haar echtgenoot ondertussen zodanig verstoord is dat zij van hem geen medewerking meer verkrijgt. Haar echtgenoot heeft haar verteld dat hij tot tweemaal toe naar het notarieel kantoor zou zijn geweest, maar dat hij de nodige documenten niet kon verkrijgen. Verzoekende partij begon echter na verloop van tijd te vermoeden dat haar echtgenoot mogelijks simpelweg alle medewerking weigerde en zij zijn uitleg dan ook niet kon vertrouwen. Zij heeft dan een vriendin ingeschakeld, die pas na zeer veel aandringen de medewerking van haar echtgenoot heeft kunnen bekomen, zo stelt verzoekende partij.

2.2.9.2. De Raad stelt vast dat uit de verklaringen van verzoekende partij duidelijk kan worden afgeleid dat zij eerst heeft gesteld dat haar man alle pogingen heeft gedaan om deze documenten via de notaris te krijgen maar dat dit niet mogelijk was (administratief dossier, tweede map, stuk 4, p. 3), terwijl zij achteraf, tijdens haar derde gehoor, heeft gezegd dat haar man haar niet wenst te helpen en dat zij daarom aan een vriendin heeft gevraagd om dit te regelen. De uitleg in het verzoekschrift dat zij aanvankelijk dacht dat haar man haar wou helpen, maar dat zij daarna vermoedde dat hij dit toch niet wou doen en zij daarom aan een vriendin had gevraagd om voor haar naar de notaris te gaan, betreft duidelijk een gekunselde poging om de verschillende versies alsnog met elkaar te doen rijmen, hetgeen niet overtuigt. Daarenboven kan door de Raad niet worden ingezien waarom haar echtgenoot die haar volgens haar verklaringen niet zou willen helpen, haar wél via een vriendin van haar zou helpen door zijn eigen shenasnameh ter beschikking te stellen.

2.2.10.1. Nopens de opmerking dat het compleet ongeloofwaardig is dat verzoekende partij, indien haar vader haar werkelijk de hele tijd controleerde, met A. seksuele betrekkingen zou hebben gehad in haar eigen woning, benadrukt verzoekende partij dat zij A. wel degelijk naar haar huis liet komen wanneer haar vader niet thuis was. Haar vader ging inderdaad enkel werken wanneer hij werd opgeroepen, doch dit verliep steeds *“volgens een vast stramien van uurregeling”*. Daarenboven kon zij soms ook om andere redenen inschatten dat hij gedurende voldoende tijd van huis zou zijn. Verzoekende partij wijst er in dit verband nog op dat haar vader een zeer strikt man is en dat dit ook zijn weerslag had op zijn dagelijkse bezigheden, dewelke volgens een vast stramien verliepen. Deze merkwaardigheid is in geen geval van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van haar relaas, aldus verzoekende partij.

2.2.10.2. De Raad duidt er vooreerst op dat een dergelijke onaannemelijkheid wel degelijk van aard is om verder afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. De door verwerende partij opgeworpen ongeloofwaardigheid betreft immers de kern van haar asielrelaas, met name de affaire met A. en meer specifiek de manier waarop zij contact met elkaar konden hebben. Bovendien dient men deze vaststelling niet als een losstaand motief te beschouwen maar dient met dit te kaderen in het geheel van de motivering die in de bestreden beslissing wordt vermeld.

Daar waar verzoekende partij stelt dat haar vader vaste werktijden had wanneer hij werd opgeroepen en hij er over het algemeen een vast stramien op nahield, zodat zij wel degelijk goed kon inschatten wanneer en hoe lang hij van huis was, merkt de Raad op dat dergelijk verweer moeilijk te rijmen valt met de volgende verklaringen:

*“Hoe oud is uw vader nu? 69-70 jaar ongeveer, hij werkt niet meer.
Sinds wanneer dan niet? 3 à 4 jaar niet meer.*

Waarom zei u me dan vorige keer dan vader eerste gepensioneerd en daarna terug aan werk en werkt nu bij herasat? U stelde gewoon vraag over zijn werk u vroeg niet tot wanneer hij werkte" (administratief dossier, tweede map, stuk 3, p. 8). Verder vindt de Raad het weinig overtuigend overkomen dat haar vader een "vast stramen van uurregeling" zou hebben gehad nadat hij met pensioen was gegaan en slechts diende te komen werken wanneer hij werd opgeroepen.

2.2.11.1. Inzake de tegenstrijdigheden met betrekking tot het al dan niet verwijderen van foto's, legt verzoekende partij uit dat zij dermate verliefd was op A. dat haar hart het overnam van haar verstand. Dit is de reden waarom zij foto's liet nemen van haar en A. samen. Het betreft zeker geen onverklaarbare maar net menselijke gedraging, aldus verzoekende partij. Verzoekende partij licht verder toe dat het wissen van de foto's nadien niet volgens vaste regels verliep. Helemaal in het begin leidde haar vrees ertoe dat de foto's onmiddellijk werden gewist. Geleidelijk aan werd zij door gewenning lakser, nadien werd verzoekende partij weer strenger, nadat haar vertrouwen in A. begon te slinken.

2.2.11.2. De Raad wijst erop dat verzoekende partij in de bestreden beslissing niet verweten wordt geen plausibele houding aan de dag te hebben gelegd. Verwerende partij heeft enkel vastgesteld dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor heeft verklaard dat zij reeds van in het begin alle foto's direct wisten van hun toestel, terwijl verzoekende partij tijdens haar derde gehoor heeft aangegeven dat zij deze foto's in het begin niet wiste maar dat zij deze enkel begon te wissen nadat zij A. verdacht begon te vinden (*"In het begin veegde ik die niet weg maar daarna toen ik hem verdacht vond begon ik hem te controleren"*, administratief dossier, eerste map, stuk 4, p. 15). Verzoekende partij tracht deze tegenstrijdigheid goed te praten door te stellen dat zij in het begin alles wiste, daarna niet meer en vanaf het moment dat zij A. niet meer kon vertrouwen weer wel. De Raad stelt vast dat deze uitleg een combinatie vormt van de verschillende versies die zij heeft weergegeven. Dit volstaat uiteraard niet om de tegenstrijdigheid in kwestie te neutraliseren.

2.2.12.1. Met betrekking tot de tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd over het feit of haar vader de naam van haar minnaar nu al dan niet had verteld aan haar echtgenoot, stelt verzoekende partij dat zij voor dergelijke informatie geheel afhankelijk is van wat haar echtgenoot hierover meedeelt. Zij legt uit dat haar vader aanvankelijk de naam van A. zou hebben genoemd, doch hierna ontkende haar echtgenoot dit. Verzoekende partij benadrukt nog dat zij niet zelf bij dit gesprek aanwezig was en dat zij hierover dus ook niet meer kan verklaren.

2.2.12.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal tot twee keer toe heeft verklaard dat haar vader aan haar echtgenoot heeft verteld dat zij een vriendje had en dat dit A. was. Verzoekende partij stelt dat zij daarna met haar echtgenoot heeft gebeld, dat hij ontstemd was en dat zij alles ontkende (administratief dossier, tweede map, stuk 4, p. 19). Tijdens haar derde gehoor verklaart verzoekende partij dan weer tot tweemaal toe dat haar echtgenoot haar heeft verteld dat hij van haar vader nog geen naam had gekregen. Deze uiterst verschillende versies van de feiten kunnen niet worden vergoelijkt door de bemerking dat zij enkel kan voortgaan op wat haar echtgenoot haar heeft verteld en dat hij eerst zou hebben gezegd dat hij de naam zou hebben gekregen van haar vader maar dat hij dit later ontkende. Men kan er immers redelijkerwijs van uitgaan dat haar echtgenoot haar zou hebben geconfronteerd met de informatie dat zij een relatie zou hebben aangeknoopt met A., een jeugdvriend met wie zij echter niet mocht trouwen van haar vader. Het komt niet logisch over dat haar echtgenoot, indien hij op de hoogte zou zijn gesteld van de naam van de minnaar van zijn echtgenote, zijn echtgenote hier niet mee zou hebben geconfronteerd.

2.2.13.1. Waar verzoekende partij wordt verweten geen bewijs te kunnen voorleggen van haar relatie met A. en haar beweerde problemen, werpt verzoekende partij op dat haar een onredelijke bewijslast wordt opgelegd. Verzoekende partij legt verder uit dat zij zich in een zeer moeilijke situatie bevindt wat betreft het vergaren van informatie uit haar land van herkomst: haar vader kan ze uiteraard niet contacteren, haar moeder is ziek en heeft de gezinswoning verlaten, haar echtgenoot weigert elk contact met haar en haar zus is spoorloos. Verzoekende partij wil zich niet nog verder de woede van haar vader en van haar echtgenoot op de hals halen. Zij wenst er ook nog op te wijzen dat zij ondertussen telefoon heeft gekregen van haar schoonvader, die ermee dreigde de kinderen te zullen terughalen. Hierna heeft zij haar SIM-kaart gewijzigd en zij is thans niet meer in de mogelijkheid om contact te zoeken. Verzoekende partij besluit dat zij wel degelijk heeft getracht om bijkomende informatie te bekomen en dat men, gelet op de door haar geschetste omstandigheden, niet meer van haar kan verwachten.

Verzoekende partij wenst er tevens nog op te wijzen dat haar verklaringen zonder meer een voldoende bewijs kunnen zijn van haar hoedanigheid van vluchteling, doch op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. Verzoekende partij stelt dat haar verklaringen wel degelijke geloofwaardig en plausibel zijn, zoals onder meer blijkt uit de eerder bijgebrachte documenten aangaande haar burgerlijke staat en voorgaande uiteenzetting.

2.2.13.2. In de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoekende partij geen enkel begin van bewijs heeft kunnen voorleggen van haar beweerde relatie met A., noch van haar beweerde problemen. Verwerende partij merkt tevens op dat verzoekende partij nauwelijks iets kon vertellen over de klacht die haar vader had neergelegd en dat zij bitter weinig kon vertellen over wat er nog met A. zou zijn gebeurd en welke acties hij al dan niet zou hebben ondernomen tegen haar. De Raad is niet overtuigd door het verweer van verzoekende partij dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om meer informatie/bewijsstukken te vergaren. Uit haar feitenrelaas blijkt immers dat verzoekende partij tussen 2001 en 2012 een relatie zou hebben gehad met A.. Het is dan ook opmerkelijk dat verzoekende partij helemaal niets kan voorleggen waarmee zij op enige wijze kan aantonen dat zij iets met A. heeft gehad. Verzoekende partij heeft eveneens verklaard dat zij nadat zij in België was aangekomen één/twee keer bezoek heeft gehad waarmee een convocatie/convocaties werd/werden afgeleverd. Aangezien zij erin geslaagd is om na haar aankomst in België en na te zijn geconfronteerd met een weigeringsbeslissing via een vriendin, met de medewerking van haar echtgenoot, een kopie van haar huwelijksakte en van haar shenasnameh te bezorgen – hetgeen een hachelijke onderneming blijkt te zijn geweest, nu verzoekende partij voordien verklaarde in de onmogelijkheid te verkeren om deze stukken voor te leggen – ziet de Raad niet in waarom verzoekende partij niet aan deze oproepingsbrief/oproepingsbrieven zou kunnen geraakt zijn. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij dienaangaande flagrant tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, die zij niet kan goedpraten in haar verzoekschrift (zie punt 2.2.14.2.). Wat betreft de vaststelling dat zij nauwelijks iets kon vertellen over de klacht die haar vader zou hebben neergelegd, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat haar excuus dat zij hier niet meer over te weten kan komen omdat haar echtgenoot haar niet meer wil informeren, niet aannemelijk wordt bevonden. De Raad stelt tenslotte vast dat in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat het zeer opmerkelijk is dat verzoekende partij slechts zeer weinig kan vertellen over A. omdat hij er reeds een jaar voor haar vertrek uit Iran mee begon te dreigen dat hij de foto's zou laten zien, haar vader ondertussen bij A. is langs geweest en zij ondertussen meermaals contact heeft gehad met haar echtgenoot, die klaarblijkelijk wel de waarheid wenst te achterhalen. Het is derhalve niet aannemelijk dat verzoekende partij, ondanks bovenstaande uitleg, ondertussen geen nieuws zou hebben ontvangen over de situatie met A., die, zo wenst de Raad nog aan te stippen, de oorzaak is van al haar problemen. Volledigheidshalve wenst de Raad er nog op te wijzen dat bovenstaand verweer hoe dan ook niet overtuigt, nu het door verzoekende partij geschetste profiel van haar vader niet geloofwaardig wordt bevonden.

Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat haar hoe dan ook het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, duidt de Raad er wederom op dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

2.2.14.1. Verzoekende partij legt uit dat de soldaten slechts eenmaal met een oproepingsbrief langskwamen en nadien nog terugkwamen maar zonder een nieuwe oproepingsbrief. Dit kan de beweerde merkwaardigheden volgens haar verklaren.

2.2.14.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor heeft verklaard dat de kalantari anderhalve maand voor haar gehoor één keer is langsgesproken met een oproepingsbrief. Tijdens haar derde gehoor verklaarde verzoekende partij dan weer dat een soldaat twee keer was langsgesproken met een oproepingsbrief. Zij vertelde dat de soldaat een tweetal weken na de eerste keer een tweede keer langskwam met een oproepingsbrief. Later tijdens dit gehoor stelde verzoekende partij dan nog dat de soldaat met de oproepingsbrief voor haar eerste gehoor en een tweede keer na haar eerste gehoor was langsgesproken. Het spreekt voor zich dat deze tegenstrijdigheden die zowel betrekking hebben op het aantal bezoeken/oproepingsbrieven die werden afgeleverd als op het moment waarop deze bezoeken zouden hebben plaatsgevonden, niet kunnen worden verklaard door bovenstaande uitleg, die wederom een gekunselde poging betreft om alle uiteenlopende versies met elkaar te doen rijmen.

2.2.15.1. Verzoekende partij wijst erop dat twijfels over bepaalde aspecten van haar asielrelaas verwerende partij niet ontslaan van de opdracht haar beweerde vrees voor vervolging of het reëel risico

op het lijden van ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over is, te toetsen. Dit is volgens verzoekende partij *in casu* niet gebeurd, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing, aangezien er geen twijfel over kan bestaan dat zij gehuwd was, zij thans als vrouw alleen met haar kinderen in België verblijft en zij beschuldigd wordt van overspel, wat duidelijk elementen zijn die de toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De verschillende elementen die in de bestreden beslissing worden aangehaald zijn volgens verzoekende partij onvolledig en werden volgens haar duidelijk zo gedraaid “*om een vermoeden van merkwaardigheden en tegenstrijdigheden op te wekken*”. Door de onvolledigheid en het fout interpreteren van haar verklaringen, werd de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd, aldus verzoekende partij. Verder in het verzoekschrift haalt verzoekende partij ook nog aan dat verwerende partij niet in het minst rekening heeft gehouden met de specifieke en moeilijke situatie waarin zij zich bevindt, noch met de verregaande gevolgen voor haar en haar kinderen van de in de bestreden beslissing gehanteerde werkwijze.

2.2.15.2. De Raad verwijst in de eerste plaats naar de uiteenzetting in punt 2.2.4.2. en 2.2.20. en hij wenst er nogmaals op te wijzen dat uit de inhoud van de bestreden beslissing duidelijk kan worden afgeleid dat verwerende partij wel degelijk de door verzoekende partij aangehaalde vrees voor vervolging heeft onderzocht, doch dat zij tot de conclusie is gekomen dat er aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Waar verzoekende partij nog stelt dat verwerende partij op intentionele wijze haar verklaringen zou hebben “gedraaid” om hier tegenstrijdigheden en merkwaardigheden uit af te leiden, wijst de Raad erop dat ook deze bewering helemaal geen steun vindt in het administratief dossier en in de bestreden beslissing, die werd genomen op basis van de door verzoekende partij verschaft elementen en informatie.

2.2.16. Aangaande de uitleg van verzoekende partij waarom zij zich niet elders in Iran kan vestigen, merkt de Raad op dat een dergelijk betoog niet dienstig is, nu uit het voorgaande blijkt dat aan haar asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht.

2.2.17.1. Verzoekende partij wenst erop te wijzen dat zij sinds augustus 2012 in België verblijft samen met haar dochter van 15 en haar zoon van 5 en dat zij alle drie hun uiterste best hebben gedaan en nog steeds doen om hier een leven op te bouwen, hetgeen zij ook hebben gedaan. Om deze bewering kracht bij te zetten, voegt verzoekende partij enkele brieven toe bij haar verzoekschrift (bijlage 3- 6).

2.2.17.2. De Raad merkt op dat bovenstaande elementen niet relevant zijn bij de beoordeling van onderhavige asielaanvraag. Immers, de Raad gaat in deze enkel na of verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.18. Uit het geheel van het voorgaande dient te worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Zij komt dan ook niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.19. Waar verzoekende partij aanvoert dat niet afdoende werd gemotiveerd en onderzocht waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het argument dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de

vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.20. Verzoekende partij voert aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden doordat verwerende partij niet alle gegevens van het administratief dossier in aanmerking heeft genomen maar dat zij enkel heeft gezocht naar *“beweerde merkwaardigheden, dewelke alle verklaarbaar zijn”*. De Raad benadrukt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, map 2 respectievelijk stuk 14 en stuk 15 en map 1, stuk 13) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 11 oktober 2012, 16 januari 2013 en 5 september 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.21. Daar waar verzoekende partij gewag maakt van een belangenafweging tussen haar belangen en deze van de staat, betoogt dat er een evenredigheid moet bestaan tussen de motieven en de gevolgen van de maatregel en stelt dat de motieven van de bestreden beslissing niet evenredig zijn, in wanverhouding staan met het gestelde doel en op onevenredige wijze haar rechten aantasten, dient te worden opgemerkt dat het aan de commissaris-generaal, en de Raad binnen zijn bevoegdheid om het beroep tegen diens beslissing te beoordelen, enkel toekomt na te gaan of verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van verzoekende partij of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde bevoegdheid van verwerende partij.

2.2.22. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

griffier.

De voorzitter,

J. BIEBAUT